Вітай мені, тихе, задумане море!
Приходжу до тебе, як вірний до храму,
Коли важка дума його чоло оре
І дух безнадійно зсувається в яму.
Як птах до вирею, душа моя рвалась
До тебе з країни незмірної смути,
І в хвилях одчаю до мене сміялась
Твоя безконечна краса незбагнута.
Вітай мені, тиха колиско задуми!
Прийми мою тугу, як власну дитину.
В душі моїй квилять несплакані думи,
А серце банує, сумне до загину.